

си толкова години изпълнява свещеническата си длъжност толкова добре, колкото е възможно в неговото положение. Той не е безчестен човек, защото никоя работа досега не го е показала за такъв. А отричането му от Унията още и чест му дава⁶¹. Въпреки позицията си на противници на униатството, като изхождат от конкретните обстоятелства, а вероятно и от мястото на Й. Соколски в духовния живот на Габрово, двете издания открито декларираат своите съждения относно нравствения му образ.

Акът на присъединяването към унията е представен в посочените печатни източници освен чрез подробни информации за събитието, още и чрез кореспонденции, запечатали отзвукa му сред българското общество и реакциите на Европа като редакционни анализи, които критикуват или одобряват случилото се в Цариград. В рубриката си „Изглед на българските работи“ в. „България“ го представя като „тържествен религиозен обряд“, при който „многочислен народ, без различие в [въ] възрастта и званието, предводим от нашето духовенство“ изпълва „голямата улица на Бейоглу“ (квартал на Цариград - б. м.). В своето слово от 18 дек. 1860 г. архимандрит Макарий отбелязва целта на униатското движение: „със съединението ни с римската църква“ ще си „достигнем желанието“. Прочетен е Акът за обединението, избрана е комисия от няколко църковни епитропи, съставен и прочетен е протокол, потвърден с подписите на присъстващите. Арменокатолическият патриарх Антони Хасун представя пред Високата порта искането на българите за уния с Рим, което същия ден е признато от турското правителство. За дейността на българските униати е осигурено място в столичния квартал Галата - сграда за нуждите на духовенството, както и за униатско училище, започва да се строи и привременен параклис. Избраният за временен свещеноначалник, архимандрит Макарий е упълномощен да издаде окръжно писмо за приемането на унията, за призоваване на епархиите и българските селища да „припознаят българската униатска църква в Цариград⁶²“.

Всички тези акции предизвикват протеста на друга част от цариградското българско общество. На 22 декември с. г. общо 59 души занаятчии, търговци, учители, художници и седем духовни лица (сред тях и габровците Христо Станчев Арнаудов, Тодор Бурмов, Христо Колчев Басмаджиев), събрани при владиката Иларион Макариополски изработват официален документ. „Снабден с важни подписи“, той е отправен към целия български народ и чрез него се отрича всяко участие с „вероизменниците“. Той е и конкретно обвинение, че „папицашка[та] световредна измама“ е извършена от „четворица безсрамливи хора“. Според „Цариградски вестник“ „главните лица“, „агенти на противонародната работа“ са Дра-